

ל. ב. ג. ו. ו. ו. ו. ו.

מפלת האבורה

כלומר: מפלת הצבור היא תפלת כללות אחת, של הצבור משותה
בנה. של אחד מודים לה את חלקו ומשלים בחלוקת את חלקו של
השני, ורק ע"י חצטרות כל חקלקים של כל היחידים יוצאת אותה
תפלת הצבור שhayא "תפלת ונבה שלמה במונזה נכה", והיא הגורמת
ש"תחול הברכה על הכלל", וכך באותה ברכה גם "מי שאינו
ראוי לה מן היחידים", כי גם אותם יחידים ש"אין ראויהם", גם
"החותאטם" באחו צבור של ממלכין, גם הם וורמים מחלוקם
لتפלת הצבור הכללי. גם הם משלימים בחשתתום את חלק
האחרים. נפש החוטא הבאה גם היא לשפוך שיח לפני אביה שבשמיים
שהיא מרוחקת מושלחנה הרוי יש בה אויל לעפעים מה שאין באחרים:
לב קרע ומרותה, רגשות נזום, ייטורי לבטימ, עזקה פנימית מן
המצער, — וכל זה מצטרף יפה אל החלקים של האחים ומיעשר
אותם ומשלים אותם. אמן מפלת החוטא כשלעצמה קדימה ורצואה
הייא אבל אותו משחו יקר ונוץ שיש בה בתפלתו יש בו כדי לחיות
תוספת נאה לתפלת הצבור שאטורחוטא הוא אחד מהברוי. עד אבך
הוא בעטרה, עד גון נהוץ והוא הכרחי. עד מישיכת מכחול המשליח
את תפארת התמונה הכללית ולן, יש שrok בהצערת גם תפלה
החותא אל התפלות של האחים נעשית או תפלה הצבור מה שhayai
צריכה להיות: חפלה אחת שלמה. עטרה כלולה מכל הגוננים. כתה
כלול בהדרן אשר יתן צבור מישראל למלאו של עולם.

תפלת האבוד נשמעת תמיין, שכן תפלה האבוד היא בעצם תפלה
קביצית של האבוד כולה ולפיה שכל ייחיד משקיע בה את המיטב
הנפשי שלו, הרי שתפלה האבוד מייצגת חופה אחת וזה ושלםמה.

כִּי אֵין תְּפִלָּה נְשׂוּנִית כִּי אֵם בְּחוֹתָה תְּפִלָּה
צָבּוֹר, או תְּפִלָּה בְּאַבּוֹר, או תְּפִלָּת יְחִיד תְּשֻׁקָּול כָּגֵד כָּל הַאַבּוֹר,
וְאֵנוֹ אֵין לְבִן יְחִידִים כָּלָה בְּדוֹזָנָה.

(ז) אמר הבודאי:

ונפלו וכלה יותר ומהבתו פניה יותר ?

יב) אמר החבר:

לא כן: מפלת האבור יתירן באה מפלה בחירות. ראשית, האבור אוינו מתקפלל על מה ששייך בו ממשום רעה לחיידים, והחייד יפקדו כי מתקפלל על מה ששייך בו ממשום רעה לחיידים אחרים. כמו שיטובן כי אוחדים מון לחיידים קהם מתקפללו על מה ששייך בו ממשום רעה לחייד זה, ואולם אחד הנקאים קהם מתקפללה להתקפל הואה שפהיה ואות פסלה צל מה שפהיה וועלת לעולם ולא על מה שערם לו עוק בכל קרכ' שראו.

שנית, לעתים רוחקות קאוד מתקפלת ההייד בליא פג', הבא בשונז או בפוז', ולבן גזקען אעלני כי מתקפל ההייד פסלה באבורה, ואך מתקפלל, עד כמה שהדרבר בידו, בצדורה שאיתו פחות מעשרה, - למון שלם על ידי אוחדיםocabori ויה מה שהחכר שלם בכייה וכפה, ומחול הברכה על הכל, וניהיה הפיא מפין כלם תפלה שלמה בכייה וכפה, אבל אחד מן חיידים חילק בנה.

כ) כי פעלת הקענין האלוהי דומה לפעלת הפסטר המורה הארץ
הארצות, שעה שיושבנה ובאים לו, ותקנן כי מפלל הארץ זו גם תימידים
אחרים אשר אינם ובאים לו, ותהייה גם להם הצלחה בזכותךrab; ולחפה,
יש אשר יקל לא והשם מאיתך ארצות, בקיותך רבי יושבנה בלאוי ובאים
לו, ותקנן כי ימיאו בה יוחדים הנכבדים לו, ואינו נגנע מהם כי אם מפתח
הרב. אלה הם משפטיך האלים ית, בעולם הזה. אולם גם ליהדים הם
שומר אתו גמל - בעולם הבא; ותקנן כי עוד קטעלים נהיה ימן גם לכם
קמורה טוכה ויגמל לך חסד מה שיעציגים לטובה בין שכיניהם; אף
משמעותם הם האנשיים אשר יוצלו מן הבשען הבא על אבורי שלם.
ב: הש' משנה תורה לרמב"ם, ספר הבהיר, הלכות חולין, פרק ח, הלכה א'

שלשה יסודות עיוניים לתפלת הצבור: א) יש בה משום קדשו
השם. ב) היא מתקבלת יותר מתפלת היחיד. ג) יש בה משום הדרכו
מן. היסודות הראשונים והשלישי קשורים גם לכלמה עניינים אחרים
ואינם מיוחדים דווקא לתפלה, אך היסוד השלישי מיוחד לתפלה.

שנו חכמים:¹ «וְאֵין עִוּרָין לְפָנֵי תַהֲבָה וּכְרָחָות מְעֻשָּׂרָה»
ובגמ' טמ':² אמר רבי חייא א"ר יוחנן:³ «וְנִקְדָּשָׁתִי בְתֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל» — כל דבר שבקדושה לא יהיה פחות מעשרה». וכך נקבעה
ההילכה:⁴ «וכי ציד — היא תפלה הצבורה, יהיד מתפלל בkowski רם והכל
שומעים, ואין עושין כן בפחות מעשרה, וכו', וכל דבר שבקדושה
לא יהיה אלא בתוך הדרה מישראל, שנאמר: וְנִקְדָּשָׁתִי וְגֹרוּ». הנה
כ"ה, שחתולת האכזר נלמדת מארתו כתוב שבו נצחים⁵ «כל בית
ישראל על קידוש השם הגדול», והוא העטם: מפני שגם בתפלת
הגבור מתקדש שם שמי בperfetta.

מתקבלה יותר — כיצד :
 גדויל מה שנאמר בתפלת הצבור יותר מה שנאמר בשאר דברים
 שבקבוץ, שכן רבי נתן אומר : ^ט «מנין שאין הקב"ה מօס בתפלתו
 של רבים, שנאמר : ^ז «חן אל כביר ולא ימאס». והונח הדבר
 להלכה : ^ט «תפלת הצבור נשמעת חמץ. ואפלו היה בחן חוטאים
 אין הקב"ה מօס בתפלתו של רבים. לפיכך צריך אדם לשתח
 עצמו עם הצבור, ולא יתפלל היחיד כל זמן שיכל להתפלל עם
 הצבור ».

2
הפלת הרבים עולה לפני הקב"ה והוא מטעטר באותה תפלת, מפני שהוא עולה בגונונים רבים, והוא כלולה מכמה אדריכים, ומפני שהוא כלולה מכמה גונונים הרוחניים נערת פורתה ונח על ראש הצדיק כי העולמים [הקב"ה].
וילו הפלת היחיד אין הוא כלול ואין הוא אלא בגין אחד, ולפיכך

תפלת היחיד אינה מותקנת להתקבל בתפלת הרבים.
תפלת הרבים הרי משובצים בה כל מיני מרגליות של רגש
ובינה מאוצרו הנפשי של כל יחיד כפי שהוא. זה תורת הברכה
של ליל, וזה נזוץ של אש. זה אבזה עמוקה, וזה בבחון שלם. זה
dagah, וזה שמחה בהירה. וזה צער היהית, וזה צער הרבים. וזה צער
על ישראל בגלותם, וזה חמיה על שכיננתם בגלותא, וזה אהבת הריע,
והה אהבת הארץ והארץ. וזה טענה ותביעת, וזה דבקות תמיימת, וזה
חשגה מריאיה, וזה אמונה פשוטה. וזה צמאן לאקלים, וזה קלין
נפש לאחבותו. וזה צפחה לגואליה, וזה כימותה לנגלי דעת ח' בעולם
כ' יכול. וכל הערכיהם היקרים הללו מושתפסים אל תפלת הצבור, אל
התפללה המיצגת את הצבור בכללו. ולכן, תפלת הצבוד במובן זה
היא באמת עטרת, כמו כל עטרת שהיא עשויה מחומר יקר ומשובצים
בها כל מיני אבני טבות מטוגנים וגווינים וגדלים שונים. אבל
תפלת היחיד אינה יכולה להיות עטרת, שהרי אין עטרת נעשית
מן מרגלית בודדת או מצעע אחת, אלא מכיל גוונים ושלל צבעים
ומשבצות הרמוניות של מינו וונדר גווני.

בז' סילב > גראיסו > ג' לְרָגֶן וּבְזַל

124 118 28

זהה. [בנין-אל-תפלת העירר לא בוה את הפלת
טמי בנתן והקשב כייעו ליה וכו', פנה אל תפלת
העוזר] (אלה) [ללאור דרכו], מתקף ואחתבי בה כבה רעהו'
את עכבר, וואן ההוא בר נס דבוי צולח און וסן איןנו
שעבורי, ביןך לייע לבני ולצלי' צלחות באכורה, בגין
דא בוה את הפלתם [לחות דרביאן]. עיין' דלאו מלוח
בחינה וועירא דלא. (אלה)

במליט אהירות: המספר עשרה הוא המספר היסודי הגדל ביותר, ולבן רק חימנו והלא מתחילה המסדרת של עשרה, כלומר: של כל, תחת אשר לפניו כן היה כאן ריק עניין של יחידים. וرك מסדרת של כל היא כליל למקומות, וכל כל שמאחד אותו עניין של מסדרה של כל מה שבחנויות הלב לשמיים. עליו ניתנן לומר: "שכינה טהלה וקדושה בחנויות הלב לשמיים. עליו ניתנן לומר: "שכינה עמהם". הוא באמת כל למלכות שמיים. ולבן אדם שמתפלל עם האב הרתו בוכנס למחדש מלך מלך וציר מלכוות.

זיהועה זו חשובה היא ממד בשביב הרגשת המתפלל, למען יעלה
וירום עבינו ערכה של תפלה הציבור. כי כל יחיד ידע שהחלילמו את
10) מן העשרה הוא יוצר עדה לאקלים. והוא עוזה כל' להשראת השכינה.
פלטרין למלאו של עולם. וכשם שעשרה המרגלים נקבעו לא רק
על עצם החטא של המוצאת לדבה על ארץ הקדש, אלא גם — ובחדשה
יתירה — על עשותם עדה רעה. כך שכרם של שעורה מישראל
המתפללים לדבר שבקדושה הוא לא רק על עצם מעשה הטוב שהם
עושים, אלא גם על עשותם עדה טובה. עדה להשראת השכינה.
עדת אידל.

PL-251 238

גדור פרצוט ישראלי הוא יגדור את הפרצת האזאת מעלינו וכוכ'ן, ולגור
פרצת השלימות, הנמסרת מתחן תגבורה הרעה, אפשר במדת הדין ע"י מסדר של
עונשים, ואפשר ע"י רחמים רבים של סיוע גדול להיטיב את הלב וולטהר את
הנפש, על כן יבקש הנגע בשפט אלוה, שלא יוסיף עוד לדבאה, ומרצונו יגדור
השיות ברחמים, לטהר לבכנו אליו ליעבדו באבהה, מהכרה אמתית אל התוב
והשלימות. אולם כל אדם הוא מעורב עם הכל, ובהתאם אצלו אויה חסרון בעניינו
או במצבאה החמרי או הרוחני, וכן שלמות האדם היא. שוגם בעת צר לו לא ישכח את
מהו גיב' חסרון כללי. וכך על החסרון הכללי המגיעה מחרומו הפרטני, וישפוך שיין
חמי הכלל ויצטער גיב' על תקונו הפרטני, ויהי היקר וחשב בעניינו בתחום עצמו.
גיב' לתקון הכללי ע"י תקונו הפרטני, ויהי היקר וחוק המזיאות מאשר ביחסו רק
כיב באמת כל אדם בחשו אל הכלל הוא יותר חזק מאשר פשוש בהדי ציבורא
לענינו הפרטני בלבד. על כן בקשר על גידרת פרצחותיו שיתף פשוש בהדי ציבורא
לזרור גדרות פרצחות כל עם ד', בית ישראל כולה, ואו בהמשכו עם האבור
בכל פגוניו בקיושת הכלל להנenga מעולה, של מצב מוסרי געללה, שלא יחי'
Ճrix' עמה שפטים, שנגנו רק לצללים ולכטילים, המתחלים לrhoה אותן הנפרדת, —
ובכח הרבים הגודל מארדי הוא ביותר לרוחמים.

ରୋଗ ହେଉଥିଲା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

והמוחלט אף ורק בעוד דוחה לאדם שבעל סכנה לפידיה יסתפק
בתקין בינו הוא ואינו רוץ להשתחרר עם אשי המדריה במקון
חוותיהם - אדם כהו הוציאו מרבבה וסבגתו מתהדרת, ואלו איש
המשתקע עם האבירו החזאתו מעתה ובחלומו מרבה, - כי את אשר לא
הספיק ההדר לעשנות באחזר ממשילמו; - וכך עמד המדריה על
פסלמות הדוליה בירטור האפלה ללה, וכל אנשיה והיינימ מברוכתיה
על ידי הוצאה נוישט, הילל לפיה החק ומונד הסבטה, - אך קרא
אפקלטון את הוצאה לפי החק: השתחפות החלק בחלק. ומשעה שהחידר
מטעלים מהיוון טלק בבל, נזת אומרת, מוחותכו לעבד למשך פקון
האבירו שהוא חלק מטה, ומפליט לחחק וועלתו לו לעצם, חוטף הוא
לכליל וביזור לנפשו. כי החידר בקרוב האבירו כאביר יותר בכללות
הנשא: שכן אלו קניתה קניין מונעת את דקה בשעה שיש צרך בהקנותו,
הנה מארך בלה ובורע כליה עמלו. אכן ראיו לו לחידר לסכל אף את
מר העיטה למען האלת הצלול, אך לפחות צוריך החידר לחשב על חילוק
בבל-בל, - למשך יפן פמד תקלוק וליא' יעתלם מכח

י' פרשת העבורה

ענין זה ודומה לתפילה קדזה⁹⁴ הנאמרת בעשות סוכה⁹⁵. בغمרא נמצאות שתי נוסחות: נוסחה אחת שנקבעה להלכה⁹⁶, ונוסחה נוספת המהוורת במשמעות: "ההולך במקום סכנה מהtrap פלה קדזה" – הוא ש"ר ר' את ערך את שאיתו ישראל, בכל פרשת העברו, היו צרכיהם לפנקן. ברוך אתה ר' שומע תפלה"⁹⁷.

יש כאן החומרות אידיאלייטית להצלת כל ליל-ישראל: "את ערך את שאיתו ירושאל". אבל המילים "בכל פרשת העברו" אין כל-כך ברורות, וגם חוויל התבלטו בהבנתם: "מאי פרשת העברו? – אפיקלו בשעה שהם עוברים על דברי תורה, יהיו כל צרכיהם לפנקן"⁹⁸. לכאורה זו ובקשה החזקה! אפיקלו היהודים שפירושים מדברי תורה לדבר עבירה, ולמשל, יש להם השק לאלו חוויל, הספק צרכיהם? ברגע שייהודי מוצא בסכנה וצורך להזילה, הוא מפלל ש"ד היה טסילע לדבר עבירה?"!⁹⁹ אלא צדר לחכין שארם המצא בסכנה צדר לחכין את צורתיו – מצות ומעשים טובים. אבל לפחות הרצאה כל-כך גודלה שזרות אלה אכן מספקתן. אז אוון נסיך על וכוחם סדים ובכות, הוא מתפלל שכותן אבותן קומן עליון. אבל לפחותים גם הוא אינו מספק, בוגרא שכת מסופר על דור שבו משבטים הרוחניים הגיעו עד כדיין שתחמה וכות אבותן¹⁰⁰, אין יותר הגנה מצד זכות אבותן. אז הוא נשען על הוכחות הנגチות של כל-ישראל, על תריה אבותן" שאל תהמה¹⁰¹, הארץ שבחן ר' כל-ישראל: "שכנוע קראת בשם". בברית הזאת ובשיכותה חוות לא עלה על הדעת ש Kirby מצב של רפין. היא עובדה מציאותית שלא תוכל להתבלתי, קשור טبعי שלא יכול להנתק אפיקלו בשעה "שפוריםים לדבר עבירה"¹⁰². על הנשען היהודי בתפלתו בשעת סוכה, ווירוי אשר יידי מדרגות וכעבורי הרוחני¹⁰³. זאת מזיאת קוסמוגנית טענית שאין לה ביטול, כפיין הר ברגיניה¹⁰⁴.

173 ~~for~~ ~~and~~ ~~the~~ ~~is~~ ~~in~~ ~~the~~

ומעלת הפלת האג'ור משלטה ענמיס. גלויאנוס מלך ענמיס קקדוטה טוליס מלמייס כבוחות מעטראס. ו老子 הפליט טפין דוד כלמונו (הקלים י"ט) הاجر והוו נמתיק סוד בונית הלאיסים כנכן ברכנס, סכוונה כי סדרבויס סל קדוטס שלמים מלמייס כבוחות מעטראס הוּם לסכת מגלה סוד נעלם דון כס סקס בקדוטה ק', טעל זה חיון רחו' להעדר רמז הקדוטה כי אל נצבור ונל ביז'ח. ו老子 האמר מה טליי מסתכל לילכת לבו १० מלטיס ברכנס, כלומר בקונן בוי' חדס סוד לסבדם שאמתיק סוד סקdotas ימוניו כי בפחות מעטראס נעלם להרואן זמיה אחים יוניגוות ברה:

הטעם כב' נס כתפלת טהון נס זכר טל קומס
 נטול נטיס, מט כל זאיס נס מגלה
 ק. בסיווה נטלה בלביס לו נטעה בריביס מתפללאט
 כו' טז'ילנו רצונת נאנס פ' זמקוקן' מפלי'
 צ'יז דומה מוצמיס טנוזוס אלט קמנז לאמרזיס
 טוועזיס הות קמנז, כי טוועזת נטול לטל סלכַּג' 20
 בגנטה בתחום צרבי'
 מההך בעמוד שכל
 רכבים עטופי רעב ו
 קונגס מוך גאנטי גומלט ביגונג זונג

מקובלת כלל, וכשוחמה נרנץ לנטמיין מקובל
בזאת חפתה ארבעים, כי מטיינו להונא טהיר
ננכר מהר ארוכ, וטפילו סום נדייך לנטמיין הן,
טפלו נטמיה לסתכת קרביט סבונים סגניות.

רְאֵבָה, בְּנֵי נְסֵךְ וְנִזְכָּר